

forbliver usorandret i Kraft, dog saaledes, at de alene tør benyttes til Højbjergning og til Græsning for tvirede Kreaturer. Disse Ord: „dog saaledes“ synes at tyde paa, at man her vil foretage en Endring i de for Klitternes Brug gjældende Bestemmelser. Jeg vil ikke her lægge nogen Vægt paa, at jeg egentlig er gjort opmærksom derpaa af en sagkyndig Mand, men jeg vil holde mig til hvad der staaer i Regjeringens Udcast, nemlig at den Kliteerne tilkommende Brugsret fremdeles skal forblive i Kraft, saaledes at o. s. v. — Der staaer ikke: dog saaledes, og det forekommer mig derfor, hvis jeg har forstaaet det rigtigt, at Indenrigsministeren ikke anerkjender denne Benyttelse til Græsning for lovlig. Jeg troer, at vi her ere komne ind paa et tvivlsomt Punkt i Klitlovgivningen, hvor muligviis Praxis afviger endeel fra Lovgivningens Theori, men jeg er ikke saa lovlær i Almindelighed og endnu mindre paa dette Gebeet, at jeg tør gaae videre, end at sige, at der er for mig en Uklarhed tilstede, som ikke er bleven oplyst. Naar det ærede Medlem af Udvalget, som havde Ordet, yttrede, at der er sagt, at Udvalget vilde vælte hele Udgiften ved Sandflugtens Dæmpning over paa Staten, saa har han vistnok ikke fuldkommen rigtigt opfattet de Uttringer, der ere fremsatte. Jeg har selv brugt den Uttring, at Udvalget vilde vælte alle Udgifter til Træplantning paa Klitterne over paa Staten, og i Modspætning dertil anført, at vi i vor Imødekommen imod disse Sandflugtsstrafninger ellers ikke var gaaet videre, end at Staten overtog endeel af Udgifterne, men jeg har ikke hørt, at Rogen her i Salen har brugt den Uttring, som han omtalte. Med Hensyn til Kreaturgræsning paa ueguede Strækninger i Skovene, saa troer jeg, at det, i Loven at indrømme Ret dertil, vilde være det samme som at erklære, at man ikke vilde have gjort noget Forsøg med Træplantning. Dersom Græsningen virkelig har en saa overvætted stor Værdi, saa maa den vel ogsaa kunne betale et Staaltraads Hegn, som maaffee er det eneste, der i den Egn kan tilveiebringes uden usforholdsmæssig Beføstning.

Ordføreren: Jeg skal ligesom tidligere henvise den ærede sidste Taler til Forordningen

af 19de September 1792 § 19; de deri indeholdte Bestemmelser ere aldeles klare og utvivlsomme, og det er lige saa klart og utvivlsomt, at de i Regjeringens Udcast § 2 mod Slutningen indeholdte Bestemmelser ere en Skjærpelse af de nylig omtalte Bestemmelser i § 19. Jeg kan ikke finde, at der i den foreslaaede nye § 7 er den Uklarhed tilstede, som det ærede Medlem vil finde deri. Ordene: „Sletter mellem Klitterne“ kunne vistnok i og for sig forstaaes paa forskjellige Maader, idet de meget store Sletter mellem Klitterne, paa hvilke der ingen Sandflugt er, ved en overfladisk Betragtning kunne anses som medindbefattede under Bestemmelsen i § 7, men det ere de slet ikke. Den ærede Rigsdagsmand vil see, at Loven alene angaaer Sandflugtsstrafningerne, det er dem, der tales om i § 1, og de store Sletter, som kunne ligge mellem Klitterne, ere overgivne Beboerne til fri Raadighed, og de vedkommende slet ikke den nærværende Lov; derimod er der Tale om de mindre Sletter, som ligge mellem Klitterne, og som ikke ere overgivne Beboerne til fri Afbenyttelse; de kunne selvfølgelig være Gjenstand for Expropriation, og naar de ere exproprierede, maa det ligesaa meget følge af sig selv, at der ikke kan være Tale om, at en tidligere Eier kan beholde Græsningretten.

Ischering: Det er ikke mig, der her har bragt denne Mand paa Dmtale, hvortil der jevnlig er blevet sigtet, og hvis Fortjenester ere blevne roste. Der er Ingen, som bedre kan give Beviser paa, at de have anerkjendt hans Fortjenester end jeg, som aarlig har været med at understøtte Forslag til Pengemidler, bevilgede til at bruges under hans Vellebning til Klitternes Beplantning — see, det er praktisk, det er den Anerkjendelse, jeg giver ham, men denne Anerkjendelse kan paa ingen Maade friste mig til at give en Lov, som gaaer et langt Skridt videre, og som endnu, medens vi ere paa Expropriationens Dmraade, slet ikke behøves. Ligesom jeg hvert Aar og gjentagende sætter mig imod, naar man af Veneration for en eller anden Mand, som staaer i Spidsen for Samlinger, kræver Midler, der forekomme mig at være langt ud-